

ГРУДЕНЬ 2018/2019 р.

4

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

ГРУДЕНЬ – СТУДЕНЬ

Про те, що завершальний місяць року, місяць-мостовик, має круту вдачу, свідчать його дещо призабуті назви: студень, стужайло, вітрозим, зимник, лютовій, льодяні (морозні) ворота зими, хмурень... Грудень око милує, а вухо морозом рве.

В давнин у грудень ще мав назву просинець. Так його й досі йменують чехи. Просинець – так у сербів і хорватів. У білорусів снежень. Децембер у німців, угорців, естонців, словаків, навіть індійців.

Ірина МАЦКО

СНІЖИНКИ

Сніжинки маленькі,
Пухнасті, гарненькі
У танці кружляють,
Мов зіроньки сяють.

Із неба на землю
Легенько злетіли
І килимом білим
Всю Землю укрили.

Заснула природа
З Зими до Весни,
Ій сняться чудові і
Райдужні сні.

*На обкладинці журналу
малюнок художниці Тетяни
Житнян.*

А пісня – це душа

В спортивному залі «Мир» в Бардієві і в Парку культури і відпочинку у Пряшеві відбувся 46 огляд народних пісень – «Маковицька струна 2018». Учасниками центрального огляду стали переможці 7 регіональних змагань. В огляді виступило 47 співаків з 35 піснями під супроводом Оркестру народних інструментів Юліуса Сельчана.

Народна пісня була представлена и таких сіл і міст, як Рясів, Тадвань на Лабірці, Камйонка, Строків, Меджилабірці, Бардіїв, Свидник, Лютина, Словінки, Воронів на Топлі, Зубне, Ортутова, Бзяне, Удоль, Герлахів, Чирч, Великий Люпник та інших.

Цьогорічну «Маковицьку струну» збагатили гості з України та Сербії.

На «Маковицькій струні – 2018» у Бардієві.

«Співаночки мої» у виконанні Марії Чулій із Зузаною Чулій з Радвані на Лабірці на цьогорічній «Маковицькій струні».

Чи знаєте ви, що...

Андрій Содомора

Санчата

Сани, санки, саночки
Саноньки, санчатка!
Як за вами стужились
Хлопчики, дівчатка!

Снігу, сніжку, сніжечку
Натряси, зимонько, –
З гори, гірки, гіроньки
Майнемо легонько.

Солодко так, мило так
Із гори – в долину,
Мов на крилах, крилоньках
На санчатах лину.

Маргарита Лукеча

Рукавички

В'яже мама рукавиці
Собі, мені і сестриці.
Рядок за рядочком
Бігає клубочок.
Скільки рукавичок
Буде у сестричок,
А також у мами?
Ти рахуєш з нами?

У столиці Щедрика музична алея

У день народження відомого українського композитора Миколи Леонтовича – авто-

стінописи, загальною площею 200 квадратних метрів. Вважає алея музичних ін-

ра ушавленого «Щедрика», який весь світ знає і співає як «Carol of the Bells», у Тульчині на Вінниччині відкрили новий креативний простір «Меридіан «Щедрик».

Він став продовженням унікального «Леонтович Арт-Кварталу».

Створені три нові гігантські

струментів. Усі об'єкти – це ручна робота, єдині екземпляри. При їхній розробці доводилось враховувати ще й електрично-важливі моменти. Адже всі музичні інструменти гарно підсвічуються у темряві. Новий простір вже став місцем яскравих фотозон й туристичною «родзинкою» міста.

У СВИТІ КАЗОК

Найбільшу групу українських казок становлять соціально-побутові твори. На відміну від казок про тварин та чарівних, соціально побутові казки за походженням не такі давні. В них уже помітно менше дивовижних пригод і значно більше елементів дійсності. Ці твори (особливо сатиричного спрямування) вчені називають ще реалістичними, оскільки в них відображені дійсні події, а вимисел, фантазія переносяться в площину земної діяльності людей. Якщо в героїко-фантастичних казках найскладніші завдання могли бути виконаними лише за допомогою якогось дива, чудесних предметів та богатирської фізичної сили, то в казках соціально-побутових вони виконуються завдяки кмітливому народному розумові, моральній стійкості та добропорядності головного героя.

ЗАКОПАНЕ ЗОЛОТО

(Українська народна казка)

Мав тато трьох синів. Були вони дуже ліниві. Щоб їх прогудувати, тато працював, як віл, – чорнів від роботи, руки йому пухли, кров витікала з пальців, а сини ходили собі понад ріки, лісами, висиплялися у садку.

А третій:

– Я так само зроблю, як і мої брати.

Але тато працював-працював та й занедужав. Прийшли сини, питають:

– Тату, ти вмираєш, а що нам

Казав їм тато:

– Сини мої, працюйте, бо тяжко вам буде, коли я вмру.

А найстарший син говорить:

– Ей, тату, працюй, поки можеш, а ми будемо працювати, як тебе не буде.

– Та ти не вмієш нічого, – каже батько.

– Я оженюся – буде жінка працювати.

Другий син говорить:

– І я оженюся.

лишаєш?

А тато бідний був, але мав мудру голову, подумав і каже:

– Діти, шукайте в землі золото.

– А в якому місці ви закопали золото? – питають сини.

– Оцього я вам не скажу, – відповідає батько. – Копайте город, оріть ниву, садіть, обробляйте, збирайте – там і золото знайдете.

Полежав батько трохи та й умер. Прийшла зима, сини перелі все те, що батько наставрав, а нового нічого не садили й не сіяли. На другу зиму голодують ліниві сини.

Пішов найстарший брат пари шукати – вернувся з гарбузом, пішов середущий сватати дівчину – не пішла за нього, пішов і наймолодший – ніхто не хоче ледарів. Добули якось до весни, а навесні давай золото шукати. Перекопали весь город – не знайшли золота, засадили картоплю – вродилася їм фай – на картопля. Пішли ниву копати. Скопали ниву – нема золота, але посіяли яру пшеницю – вродилася пшениця така буйна, така здорова! Помолотили, відвезли зерно до млина, намолотили муки, напекли хліба, посідали свій хліб їсти, а наймолодший брат говорить:

– Ой, які ми, брати, дурні! Бачите? Золото уродилося. Добре нам тато казав, аби ми шукали в землі золото!

Брати повставали з-за столу, закасали рукави поза лікті й узялися до роботи. Відтоді земля давала їм золото: родився хліб. Вони дбали, все мали, скоро поженилися. Разом з жінками сходилися й при столі говорили:

– Якби-то наш мудрий батько тепер жив, то і нам би ліпше було.

Лідія Повх

Якби була я ангелом

Якби була я ангелом,
Злетіла б на дашок
І звідти би дивилася,
Як тихо йде сніжок.

Робила б добрі справи я,
Набралась гарних вражень...
Ніколи би не плакала,
Не знала зауважень!

Крізь сльози бачу вулицю.
Там снігу намело...
Бабуся шепче:
– Ангел мій! –
Цілує у чоло.

Марійка Підгірянка Безконечні казочки

Скажу, дітки, вам казку:
Приніс зайчик дров в'язку,
Поколов їх дрібненько,
Зварив юшку швиденько.
Юшка була солодка –
Моя казка коротка.

Скажу, дітки, і другу:
Прибіг котик із лугу,
Ліг собі серед печі,
Муркотів дивні речі.
дасте бубликів в'язку –
Докажу вам ту казку.

Ще б і третю сказала:
Мушка в хаті лігала,
У сметану влетіла,
Війти звідти не вміла.
Далі – далі не можна,
Бо це казка тривожна.

Ба, ще й знаю четверту:
Був горобчик упертий,
Дзьобав скирту він спритно:
– Змолочу усе жито!
Чи змолотить – не знати,
Доведеться чекати.

Ще послухайте й п'яту:
Вбіг хлопчина в кімнату,
У болоті по вуха,
Бо він мами не слуха.
А що далі – не знаю
Хіба маму питаю.

Скажу шосту вам завтра,
Сьому й восьму позавтра,
У суботу дев'яту,
А в неділю десяту.
Певно, будете раді
Казочок цих громаді.

◆ Розмалюй.

Леся Українка

І завітне наше поле!

Сніг з морозом поморозив
всі на полі квіти...

– Деся зима та скінчиться! –
нарікають діти.

Ждіте, ждіте, любі діти!
Літо знов прилине,
прийде мила годинька,
як зима та згине;

і завітне наше поле,
і зазеленіє, –
знов його весна прекрасна
квіточками вкриє.

НОВИНИ НАШОЇ РОДИНИ

◀ Головними активними учасниками імпрези вечора української пісні «Лети, моя пісне, лети» був Марек Мохнач і заслужена артистка України Любов Гундер (фортеп'яний супровід). На вечорі звучали українські старовинні романси, ліричні, жартівливі, козацькі пісні та пісні сучасних українських композиторів.

«Контраст-динаміка-життя». Так назвав свою творчість український художник

Григорій Гой (на фото), який представив її у пражському Центрі української культури. З виставки видно, що життя великих міст приваблює молодого ужгородського художника.

◀ Їх п'ятеро

Саме стільки пражських фотографів (Ладислав Цупер, Александер Грицов, Ігор Дем'ян, Петер Штремпл, Мілан Орсаґ) представило свої вибрані твори-художні фотографії у Словацько-українському культурному та інформаційному центрі в Празі. На фото творі Петра Штемпла.

З поштової скриньки

Учениця 8-го класу Марія Дерев'яник з Основної школи в Орябині намалювала для читачів «Веселки», здавалось би, два однакові малюнки. Ні, ні. Завдання для вас! Знайдіть десять розбіжностей.

Людмила Под'яворінська Прохання пташок

Зима настала,
замети всюди,
а що ж то, дітки,
із нами буде?

Бо наша доля
тепер мізерна:
не зловиш мушки,
не знайдеш зерна...

В саду і в полі
зима і холод.
Терпіли б яось,
коли б не голод!

Рятуйте, діти,
а в теплу весну
за те вам пісню
дамо чудесну.

Зі словацької переклав
Петро Скунець

Наближається кінець року. Учні ОШ в Орябині (Старолубовнянський округ) порадували нас такою гарною листівкою.

Розмалюй.

Леся Пилип'юк Біла казочка

Наче метелики –
білі сніжинки.
В білих хустинах
дахи і будинки.

Білі на вікнах
скрізь візерунки –
Це Морозенкові
нам подарунки.

Нічка над містом
зорю засвітила.
Донечці сниться
казочка біла.

Маргарита Лукеча

Сніговик

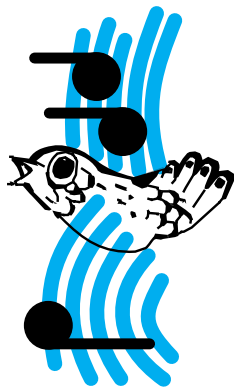
Сніговик-сніговичок,
ти – білесенький бочок.
Зайчики стрибають,
тебе звеселяють.
Пісеньки співають,
Зиму зустрічають.

Іван Нехода

Чому кіт умивається після сніданку?

Ніжився кіт,
Край воріт,
Грів на сонці живіт.
Враз із двору в хлівець
Залетів горобець.
– Цвір-цвірінь, – цвірінчить.
Кіт підкрався
І вмить
Спритним рухом ловця
Упіймав горобця.
– Ну, сказав він за тим,
Зараз я тебе з'їм!
– Що ж... настав мій кінець, –
Відповів горобець, –
Але злись,
Чи не злись –
Хто ж невмиваний їсть?
Кури знають про це,
Гуси знають про це,
Діти зранку
До сніданку
Миють милом лице,
Навіть он голуби
Чистять вранці дзьоби.
А тобі, молодцю
Це хіба не к лицю?
Стримав кіт
Апетит.
– Добре, – каже, – посидь.
Сядь під це
Деревце,
Поки вмю лице.
Пішов кіт
До воріт,
Умивається кіт...
А горобчик той скік!
Тільки й був такий – втік.
Закричав тоді кіт:
– Переймайте, ловіть!..
І з тих пір всім на злість
Кіт невмиваний їсть.

Ой горе тій чайці

Слова Івана Мазепи

Журливо

Ой го-ре тій чай-ці, ча-єч-ці не-бо-зі,

що ви-ве-ла ча-є-ня-ток при би-тій до-ро-зі!

Варіант 2 [▲]

Пристрасно

Ой го-, ой го-ре тій чай-ці, ой го-, ой го-ре не-бо-зі,

що ви-ве-ла ча-є-ня-ток

при би-тій до-ро-зі, при би-тій до-ро(зі).

Ой горе тій чайці, чаєчці небозі,
Що вивела чаєняток при битій дорозі! (Двічі)

Ішли чумаченьки, воли попасали
І чаєчку ізігнали, чаєнят забрали. (Двічі)

А чаєчка в'ється, об дорогу б'ється,
К сирій землі припадає, чумака благає: (Двічі)

«Ой ви, чумаченьки, ви ще молоденькі,
Верніть моїх чаєняток – вони ще маленькі!» (Двічі)

Ой чаєчко наша, неправдонька ваша –
Поварили чаєняток, добра була каша!» (Двічі)

Бодай ви, чумаки, щастя не діждали,
Що ви моїх дрібних діток із гнізда забрали!» (Двічі)

Бодай ви, чумаки, на Дін не сходили,
Що ви моїх дрібних діток в каші поварили!» (Двічі)

ЗНАЙОМТЕСЬ:

З ПИСЬМЕННИКОМ

Микола Трублаїні

Микола Трублаїні
(25 квітня 1907; Вільшанка, нині Крижопільський район Вінницька область – 5 жовтня 1941) – український письменник та журналіст.

Родина жила небагато, тож батько змушений був облишити сім'ю та відправитися до Сибіру на заробітки. Хлопця виховували мати і бабуся. Мати майбутнього письменника – учительовала і часто брала хлопця із собою у школу. У п'ять років навчився читати.

У 1920–1922 роках навчається у Проскурівському реальному училищі, тоді ж починає займатися літературною творчістю. Псевдонім Трублаїні з'явився після приїзду в 1927 році до Харкова робітників з Італії, яких супроводжував Микола Трублаїні. Вони замінили прізвище Трублаєвський на зручне для них «Трублаїні».

З 1934 року Микола Трублаїні Член спілки письменників.

З перших днів німецько-радянської війни Микола Трублаїні – військовий кореспондент фронтової газети «Зпамя Родипи». Смертельно поранений у бою під с. Козолугівкою Токмацького району восени 1941 року.

Твори: «Вовки женуться за оленями», збірка «Оповідання боцмана», збірка «Берег невідомого острова», збірка «Хатина на кризі», збірка «З півночі мчав ураган», збірка «Лахтак», повість (1935), «Мандрівники», повість (1938), «Шхуна «Колумб», повість (1940), «Орлині гнізда», повість (незаверш., 1941), «Глибинний шлях», науково-фантастичний роман «Твори у 4-х томах», зібрання (1955–1956), «Мандри Закомарика», збірка (1957), «Оповідання про далеку Північ», збірка (1959), «Про дівчинку Наталочку та сріблясту рибку», казка (1962) «Волохан», збірка (1965), «Крила рожевої чайки», збірка (1972), «Пустуни на пароплаві», збірка (1979).

Микола Трублаїні

Крила рожевої чайки

(Уривок)

Таємнича гостя

Два місяці тому люди востаннє бачили сонце. Воно закотилося за обрій і більше не показувалось. Протягом цього часу тривала холодна полярна ніч.

Сьогодні чекали, що сонце знов підійметься над обрієм. Цього дня мало бути велике свято для жителів острова, де жили ескімоси. Вони одягалися в хутра, запрягали в сани замість коней собак і полювали на тюленів.

Уже давно люди на острові відчували голод. Довгої ночі їм не вистачало харчів. Багато з них лежали хворими.

З великою радістю ждали вони сонця. Хто тільки міг, вийшов на високий горб над берегом моря зустрічати вогняну кулю.

Вже зовсім розвиднілось. Навколо острова лежало скуте кригою море. Далеко на південному обрії чорніла смужка великого суходолу.

Ніхто з тих ескімосів ніколи не був на великому суходолі. Серединою протоки між островом і великим берегом постійна течія літом і взимку з шаленою швидкістю проносила кригу. Жоден сміливець не наважувався перейти той крижаний потік.

Лише раз, це було дуже давно, перейдено його. Діди цих ескімосів, тікаючи од ворогів, надібали таке місце, де можна було перейти через потік. Потім дехто хотів повернутись назад, та шамани заборонили відшукувати той прохід.

Очі всіх ескімосів не одривались од східної сторони

неба. Там над засніженою кригою пломеніло ранішнє небо. Ось-ось з-за обр'ю визирне сонце. А тоді почнуться ясні дні. Почнеться полювання, і люди вже не голодуватимуть.

Навколо панувала тиша і не ворухилось навіть повітря.

Від морозу, здавалось, заохололо не лише повітря, а й вітер.

Та ось край обр'ю черкнуло червоне коло, і перші сонячні промені лягли на кригу. В очі блиснуло сніговим сріблом і позолотою.

– Сонце прийшло! – вигукнув старий Ілавірнік і звів над головою руки.

Увесь натовп зробив те саме. Вони вітали сонце.

– Хто там їде? – лякливо гукнув хтось серед натовпу.

Всі обернулись. Маленька Навалук показувала пальцем на південь.

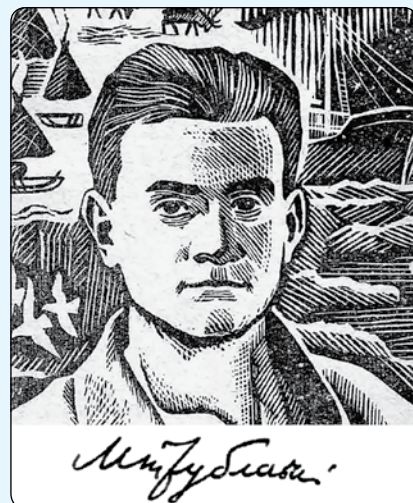
На сніговому покривалі крижаного поля, наближаючись до острова, від суходолу рухалась чорна пляма. То людина їхала нартами, запряженими собаками. Всі ескімоси зрозуміли, що та людина перейшла через крижаний потік.

Натовп забув про сонце і схвильовано, з неймовірною увагою слідкував за нартами.

Сонце, що показалось лише на хвилину, вже сховалось. Незабаром нарти наблизились до самого берега.

– Це дівчина! – крикнув гострозорий молодець Овайюак.

І саме в цей момент назустріч нартам з-під крижаної скелі вискочив величезний білий ведмідь.

Георгій Люлько Хмари

Якщо небо – це річка, котра леліє вгорі, то плавають в небі бе-ге-мо-ти. А що то за бе-ге-моти, я вам не скажу. Самі великі. Знаєте. А все-таки вони плавають небесні бегемоти, бегемотенятка у кожного – п'ятка, у кожного – вуха, на вухові – муха. І великі, і малі, і добрі, і злі... Бегемотенятка – на вухові п'ятка!

Андрій Содомора

Лев і сніжинка

Засніжило, забіліло – Щось на носик леву сіло: То сніжинка-порошинка Прилягла до відпочинку –

Лева, хоч і не хотіла, Лоскітлива, розбудила. Мав чихнути вже, та годі – Камінь став на перешкоді.

Мусив у собі, як міг, Кам'яний дусити сміх.

Куточок кулінарії

Для юної господарочки

Якщо у вас з'явилися скибочки черствого хліба, не спішіть їх викидати.

Їх можна використати для приготування різноманітних страц. Ось один з оригінальних рецептів:

Хлібний суп із вершками

Півбуханки житнього хліба, 1 цибулина ріпчаста, 5 ст. ложок вершкового масла, кріп, петрушка та сіль за смаком, 2 л. води, 3 яєць.

Хлібні скоринки висушити. Цибулю дрібно порізати і спасерувати в олії до світло-золотистого кольору, все підсамжити, перекласти в киплячу підсолону воду. Прогріти до кипіння і, не перестаючи помішувати, поступово вкинути трохи збиті яйця.

Леся Пилип'юк

Снігова перина

Кіт збирає сніг в торбину:
– Гарну матиму перину!
І легеньку, і пухку,
І біленьку, і м'яку!..
Поки Кіт отак хвалився –
Сніг в торбині розтопився.

Роман Скиба

Трішки понурий віршик

Сумно зайчику одному
Сів на ганку біля дому –
Ні стрибати, ні лежати.
Щось не видно ведмежати...

Чи піти кудись у справі?
Чи скупати у ставі?
Якби сонце закотилось –
Вже б і спати захотілось...

Михайло Коцюбинський

ХО

(Уривок з казки)

Ліс ще дрімає в передранішній тиші... Непорушно стоять дерева, загорнені в сутінь, рясно вкриті краплистою росю. Тихо навкруги, мертво... Лиш де-не-де прокинеться пташка, непевним голосом обізнеться зі свого затишку. Ліс іще дрімає... а з сипім небом уже щось діється: воно то зблідне, наче від жаху, то спанне сяйвом, немов од радощів. Небо міниться, небо грає усякими барвами, блідим сяйвом торкає вершечки чорного лісу... Стрепенувся врешті ліс і собі заграв... зашепотіли збуджені листочки, оповідаючи сни свої, заметушилась у травиці комахина, розітнулося в гущині голосне щebetання й полинуло високо – туди, де небо міниться, де небо грає всякими барвами...

На галяву вискакує з гущини сарна і, зачарована чудовим концертом, зупиняється, витяга цікаву мордочку до кривавої смуги обр'ю, що червоніє на узліссі поміж деревами, і слуха.

Полохливий заєць, причаївшись під кущем, пригина вуха, витрища очі й немов порина весь у море лісових згуків...

Аж ось ринуло від сходу ясне проміння, мов руки – простяглося до лісу, обняло його, засипало самоцвітами, золотими смугами впало на синю від роси траву на галяві, де гостро на тлі золотого світла випинається струнка постать сарни.

У сю величну хвилину тихо розгортаються кущі і на галяву виходить Хо. Мов туман той, сива борода його м'якими хвилями спада аж до ніг, черкається росяної трави. З-під білих кострубятих брів з глибоких западин визирають добрі, а лукаві очі.

Вийшов Хо на галяву, сперся на сучкуватий костур, майнув довгою бородою – і повіяв од неї тихий вітрець, холодною цівкою вдарив у дерева. І враз затремтіло молоде листя, зашамотіло, струсило з себе дощ самоцвітів. Жахнулася сарна й щезла в гущавині, лишивши зелені сліди на синій від роси траві. Страх обгорнув зайця, додав ще більшої прудкості його ногам... Сполохались пташки і в одну мить уцухли. Тихо стало в лісі, страх як тихо. Тільки бородатий дідуган Хо, старече хихикаючи в бороду, стоїть на галяві...

Моника Корманик з Великого Шариша з дітьми Ніколасом і Юлією виконали народні пісні з села Орябина, що на Старолубовнянщині.

ОЛЕНЬ І ВОВК

(Естонська народна казка)

Якось один добрий олень надумав вирушити в мандри. Попрощався зі своїми знайомими звірятами та й пішов світ за очі. Довго він блукав темними та великими лісами, коли раптом почув якийсь незнайомий голос, що благав про допомогу. Олень одразу озирнувся й помітив, що старезне дерево, зламавшись, упало на сірого вовка.

– Як же таке могло трапитися з тобою? – поцікавився кремезнорогий.

– Ох, – зітхнув сіромаха, – не питай, а краще допомоги мені вбратися звідси.

– Я б із радістю, та навряд чи подужаю підняти це дерево, – засумнівався олень.

– Ти хоч спробуй, – заскиглив бідолаха.

– Добре, – відповів мандрівник, підчепивши рогами величезне дерево так, аби вовк зміг вилізти. «То все-таки я ще достатньо могутній!» – поміркувавши про себе, олень вирушив далі.

– Стій! – почув мандрівник уже

знайомий голос, – ти будеш моєю здобиччю!

– Вовче, але ж я тебе витяг із халепи! – промовив у відповідь кремезнорогий.

– Так, але це не стосується справи – я хижак, тим більше голодний! – вигукнув сіромаха.

Ще довго вони сперечалися, коли раптом їхню дискусію перервав ведмідь, який бродив лісом у пошуках меду.

– Що сталося, може вам чимось допомогти? – поцікавився він.

– Так, – промовив олень і розповів гостю про все, що трапилось.

– Добре, – відказав ведмідь, – здається, я знаю, як вас розсудити. Оленю, підійми-но це дерево, ти ж, вовче, забирайся знову під нього, я хочу побачити, як це все виглядало. Звірі так і зробили.

– Ну от тепер усе стало на свої місця! Ти, сіромахо, так і будеш лежати під цим старезним деревом, адже тобі більше ніхто не захоче допомогти, а ти, кремезнорогий, іди далі куди прямував і хай тобі щастить! – усміхнувшись, проголосив ведмідь і попрямував на пошуки свого улюбленого смачного меду.

Як вважаєш, ведмідь вірно розсудив мандрівника оленя та сірого вовка?

Михайло Лисич

Зимове

Пада, пада сніг лапатий,
Стеле ковдру пухову.
Гей, дівчата і хлоп'ята!
Зліпим бабу снігову!
Ой як хороше надворі,
Вже давно так не було..
Біля двору – снігу гори,
Замело усе село.
Можна взяти
Ще й санчата –
Не з'їжджали ж бо давно!
А у хаті кіт вусатий
Сумно дивиться в вікно.

Пада, пада сніг на хати:
Це до нас прийшла зима.
Кіт би теж пішов гуляти –
Та санчат ось, бач, нема!..
Ой ти, коте, наш воркоте!
Не журися, далєбі:
Завтра зранку зробим санки –
Буде весело й тобі!

**KULT
MINOR**

s.r.o., Prešov. Tlač Grafotlač s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávky na predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciamo. EV 3302/9.

„VESELKA“ – časopis pre deti. Ročník 66, vychádza 10x ročne. Vydáva Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, IČO 00 177 725. Adresa redakcie: 081 08 Prešov, ul. Janka Borodača č. 5. Šéfredaktor Ivan Jackanin. Počítačová sadzba NITECH

«ВЕСЕЛКА» – журнал для дітей. Союз русинів-українців СР. Адреса редакції: 081 08 Пряшів, вул. Янка Бородача, 5. Головний редактор Іван Яцканін. Комп'ютерний набір NITECH s.r.o., Пряшів, тел./факс: 051/7725061. Друкує Grafotlač, Пряшів. Ціна окремого номера – 0,13 €. Рукописи та ілюстрації не повертаються. EV 3302/9.